

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócn
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Cerstwosć da.

Njeh ty spěwaš
Swěrnje dželaš,
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh či khmana
Ziwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Serbske njeđzelske łopjeno

Budyschinje

17. meje 1931

Bauzen

Samolwity redaktor farar Wyrzac w Nosaczach. — Čižec a naltad Smolerjez Inhičziščejetnje a kniharnje, sap. dr. i wobm. ruł. w Budyschinje
Wutħadza kóždu šobotu a płaczi štwórczěłtnje 108 šlotnych pjenježłow

Njeđzela Graudi.

Japoshčotiske šutki 1, 15—26.

Jesuf je t njeju špil t šwojemu Wótezej. Jeho wuczom-
nizy na jeho jim pschilubjeneho šwjateho ducha čalaja, kiž dyrbi
jich wuhotowacž t wyšokemu a wažnemu šastonjstwu šwědčjenja
we wščem šwěcze. Ale jenož jědnacžo wot něhdy po licžbje
Šfraelskich narodow powołanych dwanačoch, kotřiz běchu tsi lěta
dolho t Jesufom šhodžili, po Judaschowym šantomordarštwje
hiščeže tu šu. Š dorunazej wólbje ša Judascha, t tutemu pře-
njemu wošadzinemu šutkeji w jentym duchu wšchitkich tam šhro-
madženych što a dwazeczi póšłow, šo tam wuczomnikowa čzjódka
powyšcheneho Jesuša hotowi, abo wjele bóle powyšcheny šnjes
šam šwojeho japoshčotla wuštwoli: Dwaj jenał hódnaž šo jemu
pschedstajetaž a wón powoła psches loš, šo šjednawšchi t tutym
došwjatłownym wašchjom, kotřez šo pošdžišcho wjazy njena-
kožuje.

Š teho, ščtož šo nam tu powjeda, mnoho wufnyčž móžemy,
pschede wščem pał to jene, šo dyrbinym prošecž wo šwjateho
ducha, šo njebhčimym t hnadym wupadnyli, ale wjele bóle w hnadže
pschiběrali a rostli.

1. Ša t n u š n y j e n a m š w j a t y d u c h , š o b y c h m y
w p o š t a j e n j u h n a d y (w h n a d n y m š t a w j e) š a w o š t a l i !
Njeje Judasch, tutón „šělny štokp noweho testamenta“, kaž šo
jemu reka, hnujaze a šhutne předowanje wo šłowje: komuž šo
šda, šo šteji, tón šo šladaj, šo njepadnje. Jenož šrudne šwon-
łowne rošwitanje „šhubjeneho džěscža“, tuteho bolosčžiweho džě-
scža Jesuša, šwjaty japoshčotł Pětr nam tu wopřuje, kiž je šam
po šhubnim padže hiščeže pošutu čzinitčž mošt a tehodla tež

hiščeže hnadu namafat; jeho šnutškwony wotpad a kaž šo dale
bóle wot praweho pucža šhubuje, njewopřane wostanje. Wón
njebšche je šłowami š1. psalma wšchědnje prošyl wo čzistu wu-
trobu a noweho wšteho ducha, wón běšche šabyl na pjatu a šche-
štu proštwu šwjateho Wóteženajcha; wodaž nam našche winty a
njewjedž naž do špytowanja, wón běšche šakomdžil pošornje pro-
šecž: njewšmi šwojeho šwjateho Ducha wote mnje. Wobladajo
na šwjate šhodjenje Jesufome a pošłuchajo na Jesufome wu-
šwjecžaze šłowa budžišche tutón muž t Šarjotha (Judasch Šša-
rioth) šo wucziječiz mošt wot wšchitkich brachow a hčehow;
wón pał njerjadej dale roščž a pschibjeracž da — a ššoncžnje
šhuboto padny. Tež my šmy w šwjatej ššchězenizy wyšoke po-
wołanje, šwjate herbštwo dostali a šmy šo t Jesufowym wu-
čzomnikam pschilicžili. Ale tał nělotryžtuli šwoje herbštwo roš-
mjetuje a hnadny dar džěčatštwu rošbroži a rošpjeršchi. Šo
w hnadnym poštawjenju šwjateje ššchězenizy šawostanjenym a wu-
trajemym, šo njerudžimym šwjateho Ducha, t kotřimž šmy šaš-
glowani, šo pschecžimo čžělnej pošadliwosčzi a pschecžimo šlej ža-
doščzi wutrobny wojujemym, t temu móž t wyšokosčže šłuscha, ko-
traž dyrbi šo wuprošecž, t temu je šwjaty Duch trěbný, kiž
dawa wobštajnosčž a šdžerži w šłowje a we wěrije. Tuž proščmy:

Pschitdž, Božo šwjaty Ducho, t nam
a t hnadu šwojeji napjelń šam
šwojich wěrných myšł a wutrobu!

Bóh tón šnjes čzyl naž wšchitkich šwornowacž a šdžeržecž,
šo bychu naž čžert, šwět a našche čžěło nješłudali a nješawjedli
do njewěry, šadwěłowanja abo do druheje wulkeje hańby a šš-
šcže. Jesuf šhryštuf, našch Šbóžnik a wumožnik, šłabym t do-
byčžu pošba, jeho móž w šłabých móžna je. Bóh je šwěrný:

Schtóž nima, wot teho, budže tež to wsate, schtóž ma; scht,ž pat ma, temu budže date, so dosčz směje. Chzeš-li roščz, dyrbišch šo žiwicž.

2. Sa šwoje s n u s k l o w n e r o s c z e n j e a s a š w o j e p o w o l a n j e j a k o š n j e s o w i š w e d k o j o j e n a m d a r š w j a t e h o D u c h a t r e b n y. Šak šu cži jědnaczo rošli, došelž samostachu na Šhrystužu, jako na winowym pjenku: wot jeneho šhodženka k druhemu Boži Duch wozži. Schtóž šwěrnje se šwojim puntom wikuje, druhe puntj pšchipołožene dostanje, schtóž stej o wostanje, wrócz o kroczi. Těhodla: roščze w hnadže a pójnaczu našeho Šnješa Jesom Šhrysta, tak tón šamy Bětr pišche, kiž je tu kaž tež hemał ert šwojich šobujapošhtolow. Džeczi w Šhrystužu wjele je, ale mužojo w Šhrystužu žadni šu; jich jenož šwojaty Duch pawoła, kiž Jesuša do wutrobj pšchinješy. Błód Ducha pak je wušwjećenje; jeho dary šu wšchelafore ša tym, hač je našcha šlužba, kaž šwojaty Pawol pišche (1. Kor. 12,4): „wšchelafe dary šu, ale jedyn Duch je a šu wšchelafe šlužby, ale jedyn Šnješ a šu wšchelafe mozy, ale jedyn Bóh, kiž wšchitko we wšchitkim cžini, w kóždym wopokafaju šo teho Ducha dary k temu, schtóž wužitk pšchinješe“.

Wšchitzy nješju powołani japoschtolojo byčz; w Jesušowych šeniškich dnjach njemóžachu wšchitzy ludžo s nim šhodžicž a po jeho k njeju špicžu šwědkojo jeho horjestacža po wšchem šwěcže byčz njemóžachu; ale tež Joseph s njenom Barsabaža s pšchinjenom Justa, je wěščze, hdnž běšche Matthiaš wušwoleny, bjes šawisčze ša wušnamjenjenym towaršchom wrócz o šturpiwšchi, hdnž tež w njenšchim wofrežu a bóle na cžiche waschnje, wo cžimž niczo napikane njeje, pišhes štowo a šhodženje, runjež žane šjawne powołanje k temu njeměješche, šwědcžil wo tym, kotrehož jeho dušcha lubowasche w mozy šwojateho Ducha. Tež Matthiaš njeje žadny šwojaty japoschtol Pawol był, kiž njeje, kaž tamny Šnješa Jesuša pšchi jeho šeniškim žiwjenju wot woblicža k woblicžu wobladał a kotrehož je potom powyšcheny Šnješ do šwojeje šlužby powołał a s tym licžbu tnych dwanacze roščchěrit; ale šwěrnje je wostał hač do šnjereče a to je a wostanje najwažnišche.

Nam wšchitkim, njech šastojništw o manny abo niz, Jesušowj pšchitas plačzi: wy dyrbičze moji šwědkojo byčz.

Tuž jastupny šwólmiwi do jeho šwojateje šlužby, hdnžkuli naš powoła. Tón Šnješ wšchelafornych dželaczerjow w šwojeje winizy potřeba. Dwaj tu w našchim tekščze štaj, hdnž tón Šnješ jenož jeneho potřeba. Štarajmy šo ša to, šo jemu nišdy na šwědkach njepobrachuje, prošchmy, kaž je Jesuš pšched wušwoljenjom šwojich wučžobnikow prošnl, a kaž tu jeho wučžomnizy šami, přjedy hač ložowachu, šo modlachu, prošchmy wo šwojateho Ducha, šo bychmy šwěrnj šwědkojo Šnješowi byli: O šwojaty Ducho, pój wšchaf knam, bydl we naš s hnadu šwojeje šam! Exandi, wuštnsch! Šamjen.

Šwojedžen Šhrystušoweho k njejustpicža.

Šlók: Jesuša ja njepušchžu.
Šbóžnik našch je k njeju špił,
Hdnž je Wóčez s jandželemi;
Bě šej pójšlow wušwolil,
Wučžicž, šchěčicž wšchěch, kiž na šemi,
S mozu Ducha šwojateho
Twaricž Bože kraleštw o.

Šwojich lubnych šhromadžil
Šnješ je na dnju k njejustpicža,
S troščtom krašnym pošylil
Šich do šwojoh' wotšahicža:
„Wola waš šym wšchitke dny,
Dołhož šwět tu šachodny.“

Šošledni krocž widomnje
Šošli Šnješa wohladaju —,
Byčz čže čžežke dželenje
Tych, kiž šo tak lubo maju! —
Tola mēr, troščt njebješki
Tvoj, jich, Šnježe, wotšchewi!

Twoja šwěra, Šbóžniko,
Budž a wostał wšchědnje s nami,
Hdnž nam tudj štyščze šo,
Chznš šo šmilicž ty nad nami,
Twoja pomoz šwěkel naš,
Čžežki, štyštny, šrudny cžab. —

Wěrnj wóčžo wobštajnje
Šlada štroščtnje do pšchichoda,
Jesuš našcha pomoz je,
Hdnž nam hrošj štrach a šchłoda.
Šsmjercže cžěmnju, štrachnu nóz
Rosšwětluje Boža móz!

Do twojeho kraleštw a,
Jesušo, wimi naš tež šobu,
Tam čže twoja šyla wšcha
Wužiwacž na wěcžne s tobu
Wješele nad žiwjenjom
A nad twojim bohatschwom.

Dušcha našcha k njebješam
Šlada na dnju k njejustpicža,
Šohnowanje ščel tu nam
Na pucž našchoh' k njejubicža.
Jesu, kralo njebješki,
Šomhaj ty nam k šbóžnosčzi.

Halleluja šawjštaj
Dženš nētš, šyla wumožena.
Jesušej čžeščz, šhwalbu daj,
S ducha šnowa narodžena.
Šnjejustpicže Šnješowe,
Do njebješ čžer našcha je!

J. W.

Magdeburg.

Šjedžela Rogate njebě nam jenož njedžela modlitwow a njedžela ratarja a njedžela maczerje, wona bě tež džen šhutneho wopominanja. Runje njedželu Rogate, 10. meje, bě 300 lět, šo kěžorške wójška pod Tillyom dobuchy a šnicžichu měšto Magdeburg. To bě tehdy pšched 300 lětami wulzy wažny podawš kaž ša Katolikow tak ša Protestantow, runje kaž je ša wobej štronje wulzy roščudne było, šo je měšto Magdeburg do toho tak dołho a tak šhroble wojowalo ša Protestantow pšchěcžiw o Katolikam. Bě džě to runje w tnych měžazach, jako šchwediški kral Gustav Adolf do pošnóžneje Němškeje pšchiridže a šebi tam šwoje štejnišchčo ša dalšche poštupowanje pšchěcžiw o Katolikam ša Protestantow wutwarjowasche. Njeby-li tehdy měšto Magdeburg tak wutrajnje a šmužicže pšchěcžiw o kěžorškim wojowalo a by-li tehdy Tilly mohł, dobnwšchi Magdeburg, s žnlým šwojim wójškom hndom pšchěcžiw o šchwediškem u kralej cžahnyčž, — šchtó čznš roščudžicž, šchtó by s toho nastalo.

Tuž bjes džiw a, šo je šo 10. meje tutón štyštny podawš s lěta 1631 wobšchěrnje wopominał. Tež w radiu šo to šta.

Esťýchachmy w nim džěl wopominanškeje šwjatocžnosćeje s Magdeburga, a to šajimazy přichednoschť wo tamnym čažku. Šajimazy bě wón přichede wšchěm tež se šwjajimi pokasťami na našch čaž. Šyndom přichy špocžatku bu prajene — a to je wulžy wažne a nušne, tole prajicž —, so šku ludny němšćich krajom čezšće a štyšćnišće čažy hižo měle, hačž našch čaž je, a so šku přichětrate a wutrate. Přichednoschowar pokasťa na Napoleonomy čaž; jeho wójšća běchu wulke džěle poraženeho kraja wobšadžile a šedžachu wšchudžom w kraju. A potom 30lětna wójna! Šda šo, so je wona nam hižo přichěšdalena, tak so wjazy nješpójnawamy prawje, tak šrudnje a štyšćno to tehdy bylo je w kraju a ludu, a kajta šrudoba a šhudoba. Abo wono je tak, so ludžo našcheho čaža to nohčedžja wědžecž a štyšćecž, to nohčedžja wěrne mēcž. A čehodla? Tohodla, dofelž to čžlowjše w čžlowjeku našcheho čaža chže to ša prawe a wěrne mēcž, — kaž šku to čžlowjekojo tež hewat chžyli, — so šo runje jemu a jenož jemu tak hubjenje dže kaž ženje a nihdže nikomu

A s tamnych tynšćnych čažow 30lětnoje wójny je štawišna měšća Magdeburga wošebity wurěšť — a to šrudoby a žašće pošny. Njebě došć, so šylny nješpěchčel jo s mozu a s lešču doby, wono šo tež škoro do čžista špali; jenož dom a něšćto twarjenjow wošta štejo. Ale niz jenož wo šrudobje a žašćeji rěčži tuta štawišna měšća Magdeburga. Wona šwědčži přichede wšchěm tež wo wulkej šwěrje a lubošćži k ewangelškej wěrje; woni běchu hotowi, wažicž ša nju žiwjenje a šubšo. A woni to tež šku! —

Tutón wopominanšći džěn je wošebita škladnosć, wšacž a čžitacž knihu „Wulka wójna wo wěru“, kotruž je šerbšće lutheršće knihowne towaršćtvo w lěčže 1904 wudašo. Tam namakašch šdobom šajimaze wobrašň, tež měšća Magdeburga.

Džěn 24. junija 1630 bě Gustav Adolf na šupje Wšedom s něhdže 15 000 mužemi na němšći brjoh wušćupit. Přjedny hačž pať móžejše Magdeburgšćim na pomoc přichincž, bě ša njeho wjele džěla s brónjemi a s wuradžowanjemi w poknóžnej Němšćej a s protestantšćimi a druhimi wjednikami. Tola hižo 11. augusta 1630 bě Magdeburg se šchwědšćimi kralom šwajšć šćžinšćo, a w nadžiji na to, so kral bóršy se šwojim wójšćom, kotrež bu šylnišće a šylnišće, přichicžehnje, přichihotowachu šo Magdeburgšćy na wutrajne šchřitanje přichecžiwu šćžoršćim. Mjes tutymi bě wošebje Pappenheim, kotrehož bě šćžor runje ša pólneho maršchalla pomjenowať, jich nješpěchčel. Chžyšće rad měšćo dobyčž. Šo tutomu Gustav Adolf čaža došć na pomoc nješpěchincž, na tym běchu tež protestantšćy wječhojo se šwojim dljenjom a šomdženjom šobu wina. Š tym šěšćodžiču šwojej wěžy — runje tak šěšćodžiči pať w šamžnym čažku šćžor — bě to Ferdinand II. — šwojej wěžy s tym, so šwojeho wulkeho a šławneho generala Wallensteina se šlužby pólšća.

Tola žně bješe wšchěje pomozny njewošćaji Gustav Adolf měšćo. Wón pólšća šwojeho wnjšćka a dwóršćeho maršchalla Dietricha Falkenbergšćeho w novemburu do měšća, kotryž wjednišćtvo přichewšća, měšćo wobtwjerdžiči, wójšćo s něhdže 500 šchwědami a wjazy tňžaz wojakami, kiž ša šchwědšćku mšćdu šlužachu, pošylni. Šemu šo tež poradžiči, něšćotre šćžoršće wójnišće wotdžěle s Magdeburgšćeho kraja wuhnacž. W měrzu 1631 porašy přiched měšćom šamo tež Pappenheimowe wójšćo, kotrež bě w dezemburu 1630 něhdže 10 000 muži šylně měšćo woblehnyšo. Tehdy bě Falkenberg hižo hinašći „nadpad“ wotpokasť. Tilly jednašće tehdy s měšćom, so by s šćžoršćimi šchělo, a Pappenheim pošćičiči Falkenbergeji 400 000 toleť a šnježiči dwór. —

W haprleji 1631-bu wěž ša měšćo štrašćnišćha. Tilly přichicžejše s nowym wójšćom a na 30 000 nješpěchčelow šteješće

něšć wošćo Magdeburga. Šim šo poradžiči, šwonšćowne naščyppny měšća dobyčž. To bě wulke šchřodowanje ša woblehnyšćy. Pólšćachu kraleji. Tutón šteješće přiched Frankfurtom a přichilubi, so ša 2 měžazaj přichincž, šebi přichy tym myšćlo, so Tilly s wjetšćim džělom wójšćka měšćej Frankfurteji na pomoc přichincž a so s tym Magdeburg woloženje šacžuje. Tola Tilly wošta a pošylni wójšćo na 40 000. Tak štrašćna pať tuta licžba njebě; šnadž pošćojza bě šhorň, dofelž njebě došć žyrobny. To pať bě šažo ša šćžoršćich přichicžiny došć, wšchě čžinicž, so bychu měšćo šćžoncžnje dobyli. A tuž móžnje nadběhowachu. Falkenberg špali pošćlednje šwonšćowne štejnišćčža a přichedměšća a šchřitašće jenož měšćo šame.

Tilly pošćičiči přichezo šažo jednanja; měješće tež šwišći s měšćčžanami, kotřiž běchu ša šćžora. Falkenberg dnyrbješće šo wjele próžowacž, so by měšćčžanow, kotřiž šo počžachu wotwolašćowacž, dofelž Tilly pošćupowašće a Gustav Adolf wuwostawašće, šnowa ša dalšće wutrajne wojowanje šahorik. We měšćčže bě tež hewat wšchelaka nuša: pólver pošćinašće pobrašćowacž, tež šapalki a druge.

Šćžoncžnje pať šo Gustav Adolf tola k měšćej bližejše. Šacž na 14 mil bě blišćo přichišćo. To pať bě šdobom ša šćžoršćich našćorť, pošćlednje možny napinacž a tež niz na jednanja džiwacž, kotrež běchu s měšćom šapocželi. W měšćčže na radnižy jednachu; běchu ša přichepodacž. Falkenberg tam runje rěčejše, tu šatrubichu trubny. Šćžoršćy běchu šo s mozu přichiwali. Falkenberg šhwatašće na murje a s nim drušny, kotrychž jeho šmužitošć a šahorjenošć šobu štorhny.

(Šćžoncženje šćžěhuje.)

Se Šnutšćowneho mišćionšćtwa.

Šnutšćowne mišćionšćtvo Prusšćej wošebje Rašćičej Prusšćej je šhubilo jeneho šwojich najwjetšćich šobudžělacžerjow. Džěn 22. haprleje wumřě 86 lěť štary šuperintendent D. Braun w Angerburgu. Šeho čžestne přichinjeno bě: „nan bėdnych“ — „Krüppelbatter.“ — 1881 bu wón šuperintendent w Angerburgu a šažiči tam bóršy po tym dom ša bėdnych — „Krüppelheim.“ Dženža je to wulki wušćaw ša wjaz hačž 1000 šhorň. Braunowe wušćawy šu wotdžěl měšća šam ša šo a tež wošada šama šažo. Ššřědšći ša tutón wulki šćutť šchěšćžanšćej lubošćže je wón šebi hromadžil mjes přichecželemi, kotrychž měješće ich wjele, tež w Amerižy.

To dopomina naš w tutym lěčže přjedny wšchěm na wulki šćutť Bodelšćwingha, tež na Šranku a Wšćherna.

Šchtož mamy čžinicž.

Šchtož mamy čžinicž něšćle w tutym čažku, kiž pošny luteho wojowanja, to je pošćlednja šašćka krajna šynoda něhdže takle wuprajšća:

W čažku najčžejšćej hošćpodašćej nužy a polišćišćeho wojowanja, pod čžimž našch lud čžerpi, přichipowjeduja šdobom organišćizacije bješbóžnych a tak mjenowaných šwobodomnyšćlených dženkša šchěšćžijanišćtwa a žyrťwi wójnu s šanatišćom a radikališćizacijom, kotryž wšchě přjedawšće přichetrijechi. Woni hoža, s tym šćžicž najšćlubšće žórka našchěje šchěšćžijanišćko-němšćkej kulturny a rubicž našchemu ludeji to, šchtož jón šnutšćownje kručiči a džeržiči Šchtož s našchim ewangelšćim šchěšćžanišćtвом budže a s našchě ludoweji žyrťwiji, to wotwižuje na wšchěm pošćledfu wot naš, wot šchutneje wole a žiweje šwěry wšchitšćich šćawow našchěje žyrťwoje. Tehodla namošćwajamy my našchewangelšćej wošćady — přichedewšćchěm jich šamošćwitych wjednikow —: Budžicže šebi wědomni, so je našch čaž pošny šchutneho rošćbudženja! Wušćawajecže šo se šłowom a se šćutťom, se šwječženjom nje-

džele a se wopokasowanjom wěrneho křesćijaniskeho smyšljenja we zwójbje a w powołanju k našej wěrje. Wopokasujće runje w tutym čašku nudy se wšchěmi mozami bratrowsku, pomhazu lubosć, na kotrejž spósnajesich Jesušowych wučownikow. Tuž njech je tež dženzka mješ nami widomne: „Najša wěra je do- bryje, kotrejž je žiwět pschewinyto!“

Štož swjehela.

Tež hižo to swjehela, so móžemy dozŕla něšto pod tu- tym heřkom sarišowacž.

Firma, kotraž žwětajnaty Lübecki marzipan džela, žwjećesche jubilej žwojeho 125lětneho wobstacž. To je škladnosć, žwjedjenje žwjećicž a njetrjebawšche wudawki čžinicž. Što čžinjesche pať tuta firma? Wona podawawšche tydžen doho w dwórnišchžowym hořčenzu 60, kiž dželo nje- mējachu, wobjed.

„Se schule“.

W „šwětnj schuli“ w Rajjelu we Westfaliskej štrajtuja džel- cži wot 14. haprleje žem. Čžehodla? Dwaž ž wučerjow štaj ewangelskaj, cži drusy žu katolskaj, kaž běchu přjedy na ludowych šchulach šwjetšcha katolskaj wučerjo. Štaršchi žu nětk džeczi na- šchžuwali, so bychu štrajtowale, dokelž njejžu tucži wučerjo ž žyrkwje wuštupili. Džeczi žo, wot štaršchich namořwjane, wu- cžerjam, jačo do šchulškeje jstwy šastupichu, pšchwołale: „Mž chžemy žwobodnych wučerjow!“ Potom žu šchulu wopušchžite. Štaršchi žu šaž a šaž deputaciju do šchule pšžłali a wučerjow napominali, ž žyrkwje wuštupicž. Tucži pať žu to wotpokasali.

Wšchicžina wjaž, so šlowo pšchindže štatny šchulski šakon!

Žyrkej a štat.

Sekty. Štate a nowe šekty wutřjebuja mšchěnyž na- šcheho čžaka a šoja pšchowišowarjow. W Rašiskej Pruskej je nastala nowa šekta „Sakofschčžerjow“. Woni žadaja žebi do- špolne pšchemějenje mandželštw a maja tu wjele bolschewi- štiškeho na žebi. Šačžrunjež ša to, so bolschewištiki w Němškej štrjeba njeje, so pšchi mješach bndlich, šda žo cži to tu tola tať šo je jim to něšto wot ranja pšches mješy pšchilecžalo. Ša- mēr žich reformow mandželštw je: wjele žonow mēcž. — Tuta šekta džela wořebje š lětakami a tute rošžywaja daloko a šchěroko žwoje žymjo jědojnych rostlinkow.

Wšchelafe š bliska a daloka.

— Šlowna žerbšta předarška konferenza šendže žo na žwo- žim šwucžonym žerbškim dnju, žrjedu po žwjatkach, w Šerb- škim Domje, so by žwoju žwjatkovnu šhromadžšinu wotmēka. Dokelž budžemy dnyrbječž wo wulžy wažnych a rošžudnych wē- žach rēcžecž, je jara nušne, so wšchitžy pšchindu. Je tola tež pšchednošch pšchilubjenn, kotryž nam mšštopšchedžynda š. šarať Mjerwa poškicži. Tuž njech žo žyke ewangelske duchownštw tam šhromadži dopořdnja 1/210 hodžin w Šerbškim Domje.

— W Lubiju bu njedželu Cantate nowy šuperintendent, kotryž je šdobom š přėnim mššchžanskim šararjom, š. šarať Šagšch, šapokasany. Wot 1. oktobra žem bě po wotėndženju š. šuperintendenta Šranki do Šlawena šforija bjes šuperinten- denta. Šrajny bšškop D. Šhmels bě šam pšchšchol, jeho šapo- kasacž. Žoži dom š rjenje wupřšchennym wołtarjom bě pšche- pšelnjenn, jačo žo w 9 hodž. žwjatocžnosć šapocž. Bē tola tež šžyda wořada šforije šastupjerjow pšžłala. Špěwny a hudžbne pšchednošchki debjachu žwjatocžnosć, w kotrejž mēje- šche najpřjedy šrajny bšškop šapokasansku rēcž. Po njej pšche- cžita žo žiwjenjebēh noweho šuperintendenta. Tuton nama-

šaja cži, kotřž wořadne šopjeno Lubijškeje šforije cžitaja, we cžibke ša meju. Š njeho našpomnimy tu š krotka: Wón žo na- rodži 5. šept. 1874 w Šetschdorfje w Šchlešjskej; jeho nan bē tam š šantorom. Wobštawšchi žwój matur w Šrankowym wu- štwawje w Šalli je w Šipšku študowal. Po přėnim pruhowanju škutkowawšche jačo wučer a šlužesche we wojsku. Potom bu je domjazym wučerjom pola Šalšchtrowa. Š Šalšchtrowa po- šhadža tež jeho mandželška. 1901 bu š pomocnym duchownym w Šeuhaušenje, 1902 š šararjom w Šannenbergu pola Šnna- šberga, 1910 š šararjom w burgškej wořadže Škšžšchen a 1925 š přėnim šararjom w Šreibergu. Wottam je pšchšchol do Lu- šbija. — Přėni mššchžanošta š. dr. Šngethum pšchepoda powo- šlanške wopřžmo a š. wjchšchi wołr. žyrkw. rada dr. Šomas powita jeho do noweho wołrjeka a džela. Na to wotpokasali nowy knjes šuperintendent žwoje šlubjenje a šrajny bšškop jeho požohnowa. Šswoje nastupne přėdowanje šloži wón na tekst njedžele Cantate: Šat. 28, 18—20. Kaž bē 2. pšchecž- štanje do přėdowanja hižo pšchewšal, tať wuřonja tež ššoncž- žu wołtarnu Žožu šlužbu. — Tež našch njedželnik štrawi š. šuperintendenta Šagšcha a wita jeho do Lubijškeje šforije, we kotrejž tola hišchže pšchžeo nahladna licžba Šserbow na žerb- ške šemšchena šhodži, š wutrobnyš „Šomhaj Žoh!“ a pšchžeo Žože žohnowanje jemu a jeho škutkowanju.

— W Šškopizach bē „Šwjaš lajtkow ludoweje žyrkwje“ 9. a 10. meje žwoje šobuštawy tulětnemu šlownemu ššššdej šwołal. Šswjedženšžy witašche mēšto šwjaš. Šhutna pať bē a je ta mžšl, pod kotrejž žo wón tam šhromadži a dželašche, pod kotrejž wón dozŕla šteji a — š nim chžyjo nočžyjo mž wšchit- žy: „Rošžudna to hodžina nětkle; wono dže wo ludštw a šchšchžijanštw; tuto hrošny potepicž a požrjecž bjesbžžna žo- šma a šchtož hewal žo š njej wot ranja žem na naš wala. To bu tam jažnje a dorajnje pokasane kaž w šlowach a wobra- šach, tať š hru, kotraž žo šobotu wjecžor wuwjedže. Njedželu bē žwjedženška Žoža šlužba a po njej šhromadžšina šastupje- rjow. W tutej žo jenohłžbnje namořwjennje pšchija, w kotrymž Šwjaš wołal wšchēh šchšchžijanow našcheho luda, žo wobaracž pšchecžiwio bjesbžžnej možy a w jenej mžšli twaricž nowy pšchichod. „Šedyn twjerdy hřod je našch Žoh šam — šchtož wēri, šon wojuje!“ — Šlowne podeřdženje žykeho ššššda bē potom „ššawne wuřnacže ludoweje žyrkwje“, še kotremuž bē je wšchēh ššššžin šraja mnoho šastupjerjow pšchšchwatało, na kotrymž žo tež Ššškopčženjo bohacže wobdželichu. Lud a žyr- škej dnyrbitej žo šnowa namakacž a žo šjednocžicž do žyka. — Njech tuto žyke wuhotowanje šwołal našch lud, so špššnaje, šchtož žebi čžak žada, a so po tym čžini. „Šwjaš lajtkow lu- doweje žyrkwje“ chže tu pomhacž; tuž pomhajmy te mž jemu pšchi tutym wažnym džele!

— W Šipšku wuhotuje Šipščanške mižžionštw 26., 27. a 28. meje žwoje šlowne dny. Šlowna šhromadžšina budže 27. meje dopořdnja a popořdnju. Še žwjedženškej šhroma- džšinu, na kotrejž probšt Šemner š Šndiškeje a šenior Šamm š Raššcheje Šřiki pšchednošchujetaj a širektor mižžionštw lē- nu rošprawu poda, ššššžiči žo žyke wuhotowanje 28. meje wjecžor.

— W Šannoveru šhadžuje žo žwjatki ewangelska žššška mlodžina žykeje Němškeje. Pořledni tajki šššš bē we Šřot- ššlawju. Tež š Šužizy žo hotuja, šobu dojęčž na tutu wulku ššhadžowanšu, na kotrejž žo ššhadžuja se wšchēh ššššžin něm- ššššeho šraja holžy, kotrež žu šwolniwe, tež w tutym čžaku niž jenož žwēru džeržecž žwojemu šralej Šesušej, ale tež jeho wuřnawacž a šastupowacž pšchēd nj šchecželškim žwētom a njewēřjazym ludom.